

[Aksel Larsen.]

Evne og nydes efter Behov, og hvor der overhovedet ikke findes Indskrænkninger i disse Begreber. Men i Sovjetunionen, er man endnu ikke naaet saa langt, man befinder sig i en haard Kamp for at skabe det nødvendige industrielle og tekniske Grundlag for socialistiske Tilstande, og naturligvis medfører det visse Savn for Befolkningen.

Naturligvis er det ikke noget let Arbejde, ikke nogen let Kamp i et saa tilbageblevet Land, omgivet af en Verden af Fjender, at løse denne Opgave, men det er det, man beskæftiger sig med. Derfor ser vi hen til Sovjetunionen som det eneste Land, der arbejder efter socialistiske Principper, og som er langt forud for Danmarks Udvikling. Vi ved, at vi skal igennem de samme Udviklingsfaser ogsaa herhjemme. Hvor lang Tid det vil tage, er igen et andet Spørgsmaal.

Hvad angaar Socialdemokratiets Stilling til Sovjetunionen, leverede det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, da han sidst havde Ordet, selv Beviset for, at vi har Ret, naar vi siger, at Socialdemokratiet beviser ogsaa ved sin Opførsel overfor Sovjetunionen, at det er et antisocialistisk Parti. Det er sagt af forskellige Socialdemokrater, at vi angriber aldrig Sovjetunionen. Men lad os tage det ærede Medlem Hr. Hans Niensens sidste Tale, hvor han siger, at den russiske Dumping af Træ er Skyld i, at Lønnen er saa fortvivlet og Vilkaarene er saa elendige i Sverige, Finland og andre Randstater, Forholdene i Rusland er værre end noget andet Sted, og Landet maa sælge i Udlandet for næsten ingen Pris, og derfor tvinges Lønningerne ned, derfor virker Rusland som en Svulst paa Arbejderklassen og understøtter Kapitalismen i dens Løntrykkervirksomhed. Hvis det ikke er at lægge Sovjetunionen for Had, altsaa efter de fattige Evner, det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen nu ejer i den Retning, ved jeg ikke, hvad man skal kalde det.

Det er netop Udtryk for Socialdemokratiets Politik, at hvor man paa nogen Maade kan komme til at sværte Sovjetunionen i Arbejdernes Øjne, der gør man det, og man gør det ganske bevidst, ikke alene for at forsvare sin egen Stilling og sine egne 62 Mandater her, men ogsaa fordi en almindelig kapitalistisk Offensiv mod Sovjetunionen ikke er mulig paa Trods af Arbejderklassen i Danmark. Danmarks Deltagelse i et saadant Angreb er umulig, hvis Arbejderklassen er derimod. Hvis man overhovedet vil føre Krig, maa man skabe

først og fremmest de ideologiske Betingelser for en saadan Krig, og det er det, Socialdemokratiet i alle Lande bestræber sig for, det er det, der er Socialdemokratiets vigtigste og væsentligste Rolle i Forhold til Sovjetunionen.

Det viser ogsaa det Møde med Abramovitsch, som jeg omtalte, og nu blev det Møde ligesom Trotzky-Mødet fremstillet som Indbegrebet af Demokrati og Ytringsfrihed her i Landet. Og den ansvarlige Statsminister har endda den Dristighed her at fremstille det som en særlig Form for Demokrati, at man til Abramovitsch-Mødet i Idrætshuset endogsaa indbød den herværende Repræsentant for Sovjetunionen. Ja, saa er Diskussion overflødig. Naar et Lands ansvarlige Statsminister mener, at det hører til hans Pligter, at det hører til Demokratiets Grundsætninger, at han i sin Egenskab af Statsminister præsiderer ved et Møde, hvor der taler en forbitret Fjende af et af de Lande, der i det officielle Sprog kaldes Danmark venligsindede Nationer, præsiderer ved et Møde, hvor denne Abramovitsch kunde fremsætte en Række af de uhyrligste Løgne og Angreb paa Sovjetunionen — naar Statsministeren ikke alene mener, at det var rigtigt, at han præsiderede der, men oven i Købet tillod sig som Statsminister den oplagte Provokation at indbyde Sovjetunionens diplomatiske Repræsentant til at komme til Stede ved dette Møde og diskutere med en kontrarevolutionær, saa behøver jeg ikke at karakterisere Forholdet nærmere.

Man har beskæftiget sig ikke alene med den Omstændighed, at det kommunistiske Parti har faaet to Repræsentanter i Tinget, men ogsaa med de Former, hvorunder vi har gjort vor Entré her i Salen. Nu træffer det sig atter saa beklageligt, at det ærede Medlem Hr. Pürschel er fraværende. Han har navnlig anholdt, at jeg saavel her som i Studenterforeningen skal have forklaret, at nu agtede jeg at sige noget med en Kommunisters raa og ansvarsløse Stemme. Men jeg kan jo nu ikke gøre for, at jeg er nødt til at præsentere mig med det Prædikat, man har hæftet paa mig. Ordene er ikke mine, men hidrører fra Statsministeren, og naar han kan give en saadan Karakteristik, saa er det nødvendigt, man gør ekstra opmærksom paa det her, saa kan naturligvis ikke alene de tilstedeværende ærede Medlemmer, men saa kan ogsaa de, der bliver bekendt, ikke alene med mine, men naturligvis ogsaa med det ærede Medlem Hr. Munch-Petersens Taler her i Tinget, selv